

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนไว้เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนว่า ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างดี สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาและสามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ให้ความสำคัญกับทักษะทางภาษามาก โดยเฉพาะเรื่องการนำทักษะทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจำเป็นต้องมีการฝึกฝนให้สามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ดี ทักษะการอ่านเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ส่วนทักษะการเขียนเป็นทักษะของการแสดงความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็นในการเรียนภาษาไทยต้องเรียนให้สามารถรับสารและส่งสารได้ รับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างพินิจพิเคราะห์เลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ, 2544 : 2)

ทักษะการเขียนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อความอีกทักษะหนึ่ง เป็นการใช้ตัวอักษรในการจารึกข้อความให้เป็นลายลักษณ์อักษรในการสื่อความหมายในแง่มุมต่างๆ แม้แต่การสื่อความในชีวิตประจำวัน นอกจากจะติดต่อกันด้วยภาษาพูดแล้ว ยังต้องใช้ภาษาเขียนเพื่อสื่อสารในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนบันทึก การเขียนสรุปความ การเขียนแสดงความคิดเห็น และการกรอกแบบฟอร์มต่างๆ เป็นต้น สังคมในยุคปัจจุบันถือได้ว่าเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ผสมผสานกับความเจริญก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสื่อความจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ประสบการณ์ต่างๆ โดยผ่านกลไกทางนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อมุ่งสร้างความเข้าใจได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ให้ความสำคัญเรื่องทักษะการเขียนไว้อย่างชัดเจนและต่อเนื่องเช่นเดียวกันนอกจากนี้แนวทางในการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาทุกแห่งได้ให้ความสำคัญเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ถือได้ว่าการสื่อสารเป็นการสื่อความหมายประเภทหนึ่งที่ต้องใช้เวลาในการประณีตบรรจงมากเพื่อให้ข้อความที่เขียนได้นั้นเป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน นอกจากนี้การสอนทักษะการเขียนถือว่าเป็นเรื่องยากสำหรับครูผู้สอน เพราะการที่จะสอนให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างสละสลวยนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้ช่วยในการประเมินผล การเรียนรู้เรื่องการเขียนส่วนมากจะนิยมออกข้อสอบเป็นแบบปรนัยมากกว่าแบบอัตนัย เนื่องจาก

ความสะดวกในการตรวจของครูผู้สอนและเป็นการปิดกั้นความคิดของผู้เรียนให้อยู่ในกรอบ ซึ่งถ้าตอบแบบอัตโนมัติก็ต้องอาศัยความคิด ประสบการณ์จากการอ่านตลอดจนศิลปะการใช้ในการสื่อความหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ตนเองจะสื่อถึงและต้องสอดคล้องกับโจทย์ที่กำหนดให้ โดยใช้ภาษาของตนเองเป็นผู้ถ่ายทอด (ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์, 2537 : 14) ปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านการเขียนเพื่อการสื่อสาร อาจมีสาเหตุมาจากตัวครูในด้านอื่นๆ อีก เช่น ครูไม่ค่อยฝึกทักษะการเขียนให้กับนักเรียนมากเท่าที่ควร เนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากจนครูไม่สามารถตรวจงานได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนนัก ทำให้นักเรียนไม่ทราบข้อผิดพลาดของตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียนที่จะต้องมีการตรวจ แก้ไขข้อเขียนของนักเรียนและชี้จุดบกพร่องเพื่อนำไปสู่การแก้ไขและพัฒนาปรับปรุงงานเขียน แต่ทั้งนี้ นักเรียนไม่มีโอกาสทราบผลย้อนกลับในการแก้ไขงานเขียนของตน จึงอาจทำให้มองไม่เห็นความสำคัญของการเขียนไปในที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2531 : 11)

สำนักงานทดสอบทางการศึกษา (กรมวิชาการ, 2545 : 4 - 7) ได้ประเมินคุณภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาทางการเขียนโดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั่วประเทศ พบว่า ระดับความสามารถของนักเรียนด้านการเขียนมีความแตกต่างกันมาก ผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 63.57 ซึ่งหน่วยงานที่ประเมินคุณภาพการศึกษาได้เสนอแนะเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยไว้ว่า ควรพัฒนาทักษะด้านการเขียนให้นักเรียนมีระดับความสามารถสูงให้ใกล้เคียงกันมากขึ้น

ปีการศึกษา 2545 กรมวิชาการ ได้ออกคำสั่งเป็นหนังสือราชการกำชับให้โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกโรงเรียนปรับเปลี่ยนการวัดและประเมินผลใหม่ โดยกำหนดให้ทุกรายวิชาออกแบบทดสอบเป็นข้อสอบอัตนัย 70% และออกแบบทดสอบเป็นข้อสอบปรนัยเพียง 30% ซึ่งมีผลทำให้โรงเรียนประสบปัญหาเดียวกันคือผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการเขียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นเรื่องที่ครูทุกคนต้องช่วยกันแก้ไข และโดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาแกนหลักและเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทำให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเขียนสื่อสาร ถ่ายทอดความคิดเรื่องราว ลำดับเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจน สามารถอธิบาย เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน และวิธีเขียนมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับทุกรายวิชา ครูผู้สอนจึงควรพัฒนาการสอนโดยเฉพาะการสอนเขียนในวิชาภาษาไทย

สภาพการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนของชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันยังประสบปัญหาอยู่ สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (2545 : 4 - 14) ได้ประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั่วประเทศทุกสังกัด เพื่อประเมินความสามารถในการรับสารและส่งสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามวัตถุประสงค์ ผลการประเมินพบว่า นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนการประเมินความสามารถด้านการเขียนเรียงความ และเขียนแสดงความคิดเห็น ผลการประเมินพบว่าระดับความสามารถของนักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันมาก มีโรงเรียนที่ผ่านเกณฑ์

การประเมินร้อยละ 63.57 ซึ่งหน่วยงานที่ทำประเมินได้เสนอแนะเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษาไทยและการเขียนภาษาไทยว่า ควรพัฒนาให้นักเรียนมีระดับความรู้ ความสามารถสูง ใกล้เคียงกันมากขึ้น จากปัญหาดังกล่าวครูควรมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเน้นการฝึกทักษะปฏิบัติและการเรียนรู้ภาษาอย่างบูรณาการมากกว่าการท่องจำ

จากผลกระทประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์และเขียนข้อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 ผลการประเมินการเขียนข้อความอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนข้อความของนักเรียน

จากเหตุและปัญหาดังกล่าวข้างต้น การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนที่ทำให้เกิดการกระตุ้นความคิดซึ่งกันและกันของนักเรียน ให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อช่วยกันเรียนรู้ให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่รอบคอบ ทักษะและความเข้าใจ มีความสุขในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สลาวิน (Slavin, 1995 : 135 - 137) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้จะกำหนดนักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 – 6 คน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วย ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกันโดยสมาชิกจะคอยกระตุ้นซึ่งกันและกัน เพื่อพากันไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ และจะได้รับรางวัล เมื่อสมาชิกในกลุ่มเกิดการเรียนรู้หรือมีความสามารถเพิ่มขึ้น ซึ่ง สลาวิน (Slavin, 1990 : บทคัดย่อ) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า ผลที่เกิดขึ้นที่สำคัญคือ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นมากกว่าการเรียนแบบอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนแบบแข่งขัน การเรียนแบบเป็นรายบุคคลหรือการเรียนตามปกติ เพราะการเรียนแบบร่วมมือมีกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้มากกว่า นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือยังทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาเรียน ชั้นเรียน และโรงเรียน มีความมั่นใจในความสามารถทางการเรียนของตนและมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น และยังส่งเสริมความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียนที่มีพื้นฐานทางสังคมที่แตกต่างกัน ยอมรับเพื่อนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่า เพิ่มความนับถือในตนเอง มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นและเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่นได้มากขึ้น

ดังนั้น การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงเป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถนำมาแก้ไขปัญห การเรียนดังกล่าวได้ ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมีหลากหลายเทคนิคที่สามารถนำมาใช้ได้ โดยเฉพาะเทคนิคแบบ ซี. ไอ. อาร์. ซี. (CIRC : Cooperative integrated reading and composition) ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านและการเขียนโดยเฉพาะที่ประกอบด้วย กิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียน (Slavin, 1995 : 104 – 110) จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงนำเทคนิค CIRC มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยมุ่งเน้นการนำเทคนิค CIRC

มาใช้ในการส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความ ซึ่งขั้นตอนของ CIRC เน้นทั้งกระบวนการอ่านและเขียนโดยเริ่มจากการอ่านออกเสียง ฝึกหาความหมายของคำ สะกดคำ อ่านในใจ อ่านออกเสียงเป็นคู่ ค้นหาคำตอบจากเรื่อง โดยการจับประเด็นจากเรื่องที่อ่าน พร้อมทั้งฝึกการวิเคราะห์เรื่องและฝึกการใช้เหตุผล เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่ได้อ่าน และขั้นสุดท้ายคือ สามารถเขียนสรุปเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้ จะเห็นได้ว่าขั้นตอนของ CIRC ในแต่ละขั้นนั้นเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความและสามารถพัฒนาไปถึงการอ่านขั้นสูงได้ ซึ่ง สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 95) ได้เสนอแนะว่า การอ่านหนังสือบ่อยๆ จะทำให้ผลการเรียนดีมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าอ่านมากก็จะมีประสบการณ์ทางการอ่านและนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้และทำให้ผู้เรียนฉลาดเลือกหนังสือที่จะอ่านได้ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามไปด้วย

นอกจากเทคนิค CIRC จะช่วยส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและเขียนข้อความแล้วยังมีผู้วิจัยพบว่าเทคนิค CIRC ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังงานวิจัยของสชันเดอร์ (Schundler, E. T., 1992) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะรวมทางภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียน 2 ระดับชั้น คือ นักเรียนเกรด 3 จำนวน 310 คน ครูผู้สอนจำนวน 24 คน และนักเรียนเกรด 5 จำนวน 320 ครูผู้สอนจำนวน 18 คน ในการทดลองครูผู้สอนทั้ง 2 ระดับชั้นในขั้นตอนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เปรียบเทียบกับ วิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่ไม่ใช่การเรียนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี จากการทดลองพบว่า การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักเรียนเกรด 3 ดีขึ้นเป็นส่วนมาก ส่วนนักเรียนเกรด 5 ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การอ่านเพื่อความเข้าใจในภาษาของนักเรียนดีขึ้นเป็นส่วนมากเช่นกัน

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยพบว่า มีการนำการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ได้ผลดีในทุกรายวิชารวมทั้งวิชาภาษา เช่น งานวิจัยของ วรนาถ เกื่อนคำ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอังกฤษ พบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ส่วน วิราพร เกื้อปัญญา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธี CIRC ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี CIRC สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ พูลศรี กิจเจลา (2544 : 101 - 102) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 28 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม CIRC กลุ่มที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากเหตุและผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC มาใช้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสื่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 ซึ่งมีผลการประเมิน การเขียนสื่อความอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เพราะเป็นเทคนิค CIRC เป็นเทคนิคที่ช่วยทำให้นักเรียนมี ความสามารถใกล้เคียงกันมากขึ้น ทั้งยังเป็นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และการปฏิรูปการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

จุดมุ่งหมายการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสื่อความสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเขียนสื่อความสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 จำนวน 120 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยค้างนี้ คือ เรื่อง การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ การเขียนเรียงความ และการเขียนแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยคัดเลือกเรื่องที่มีความยากง่าย เหมาะสมกับของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ คือ การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนสื่อความ

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ดำเนินการทดลอง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ๑ ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น การเขียนสื่อความ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรของ โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา โดยให้ผู้เรียนศึกษาตามขั้นตอนของเทคนิค CIRC ซึ่งมี 4 ขั้นตอนคือ

1) ผู้นำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)

ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่

2) ฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน

ดังนี้ คือ ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่และฝึกแบบอิสระ

2.1) ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice)

2.2) ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

3) ขั้นการทดสอบ (Testing)

4) ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition)

2. ความสามารถในการเขียนสื่อความ หมายถึง ผลงานของผู้เรียนในการใช้

ภาษาเรียบเรียงเรื่องราว ถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาของตนเอง การเสนอชื่อเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การขยายความ การลำดับความให้ถูกต้องเหมาะสม โดยเขียนออกมาในรูปแบบของการเขียนประเภทต่างๆ ได้แก่ การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ และการเขียนเรียงความ เป็นต้น ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสื่อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา ปีการศึกษา 2551

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

2. เป็นแนวทางสำหรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถาบันที่ผลิตครู ในการนำไปให้ความรู้แก่ครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย